
[2006-19-RE](#)

CAUSA 2006-19-RE

Número de registre 382-2006. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE NOVEMBRE DEL 2006

BOPA núm. 87, del 29 de novembre del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 de setembre del 2006 per la representació processal del Sr. Josep Yañez Gay, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra els autes del 27 d'abril del 2006 i del 17 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti l'empara sol·licitada, que dicti una resolució mitjançant la qual declari la nul·litat dels autes objecte de recurs i que declari la retroacció de totes les actuacions processals al moment just anterior a dictar-se el primer dels dos autes. Així mateix, també sol·licita que s'ordini la suspensió del seguiment del procediment civil seguit amb el número seqüencial 0155-2/2005 fins a la resolució d'aquest recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 d'octubre del 2006;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

La societat Unió Immobiliària, SA va presentar davant la Batllia una demanda en reclamació de la quantitat de 42.816,96 euros contra el Sr. Josep Yañez Gay i contra la societat Construccions Campos, SA en concepte del cost de substitució d'unes rajoles malmeses, al pagament del qual fou condemnada en el marc d'un altre procediment judicial.

El Sr. Josep Yañez Gay va sol·licitar aleshores la crida a judici amb força de crida en garantia, del

Sr. Josep M. Pruna Garcia, de la societat Turoigrès, SA, de SegurCaixa i de FIACT.

Segon

El 19 de desembre del 2005, el Tribunal de Batlles, mitjançant aute no va donar lloc a aquest incident de crida a judici, i va emplaçar les parts per tal d'evacuar el tràmit de contesta a la demanda.

Tercer

La representació processal del Sr. Josep Yañez Gay va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió del Tribunal de Batlles i el 27 d'abril del 2006, mitjançant aute el president de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia no el va admetre a tràmit.

Quart

Aquesta representació processal va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra la decisió del president de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per vulneració del dret a la jurisdicció.

Cinquè

El 17 de juliol del 2006, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions, ja que va considerar substancialment que el Sr. Josep Yañez Gay no era la part demandant, sinó la part demandada, que feia una confusió entre el dret a promoure una activitat jurisdiccional i la seva voluntat d'imposar les condicions segons les quals el procediment instat havia de desenvolupar-se per tal que fos més favorable als seus interessos. Igualment, va declarar que tampoc hi ha hagut indefensió, perquè el recurrent té tota possibilitat de produir les proves que consideri escaients per a la seva defensa i, en cas de condemna, conserva la possibilitat d'exercir una acció de repetició a posteriori contra un obligat solidari eventual.

Sisè

El 7 de setembre del 2006, la representació processal del recurrent va presentar un recurs d'empara en què manifestava que la decisió del president del Tribunal Superior de Justícia havia vulnerat el dret a la jurisdicció pel fet que no està fonamentada en dret, ni és respectuosa amb la lletra ni amb l'esperit de l'article 17 de l'annex II del Decret del 4 de febrer de 1986, ja que l'aute de primera instància que es volia recórrer no havia recaigut en cap qüestió incidental. Així mateix, aquesta decisió impossibilita la continuació del procediment "perquè impossibilita l'anàlisi de la petició processal del meu mandant –una correcta i legítima constitució de la litis- als dos nivells de jurisdicció que corresponen."

En primer lloc, aquesta part considera que la figura de la crida en garantia, tot i no estar regulada a Andorra, ha estat aplicada de manera reiterada pels tribunals i permet de resoldre en una sola decisió el conjunt de les qüestions relatives a un judici, sense conseqüències negatives per les parts i sense risc de contradicció. Ara bé, la crida en garantia no constitueix cap excepció ni cap incident processal dels que preveu l'article 4 del Decret del 4 de febrer de 1986, per tant no es pot aplicar en aquest cas l'article 17 del Decret esmentat que disposa que els autes recaiguts en les qüestions incidentals només podran ser objecte de recurs d'apel·lació quan aquesta resolució impossibiliti la continuació del procediment.

En segon lloc, la representació processal del recurrent estima que l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions a més de no estar fonamentat en dret, ja que es fonamenta igualment en l'article 17 del Decret del 4 de febrer de 1986 esmentat, tal com s'ha demostrat en l'apartat anterior, conté a més diverses incongruències omissives, mancances i altres inadequacions al dret, que es detallen en el seu escrit de recurs, i entre d'altres destaca que tot i que la crida a judici no és un incident, si que impossibilita la continuació del procediment, "perquè és precisament abans de seguir-ho, i no després, que cal examinar quina ha d'ésser la constitució de la litis, altrament després esdevé inútil fer-ho; i d'aquí deriva la vulneració del dret a al jurisdicció."

Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que admeti l'empara sol·licitada, que dicti resolució mitjançant la qual declari la nul·litat dels autes objecte de recurs i que declari la retroacció de totes les actuacions processals al moment just anterior a dictar-se el primer dels dos autes. Així mateix, també sol·licita que s'ordini la suspensió del seguiment del procediment civil seguit amb el número seqüencial 0155-2/2005 fins a la resolució d'aquest recurs.

Setè

El 4 d'octubre del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què estima que no s'han produït vulneracions del dret a la defensa i del dret a la jurisdicció en les resolucions dels tribunals ordinaris objecte de recurs, atès que aquestes resolucions donen resposta a cadascuna de les al·legacions de la part recurrent i estan motivades en base a l'ordenament jurídic andorrà.

De la lectura de les al·legacions del recurrent es desprèn que el què realment es pretén és una revisió i una reforma de les consideracions jurídiques contingudes en les resolucions objecte de recurs que estan fonamentades i no poden ser qualificades d'arbitràries.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2006-19-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades.

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat amb detall en els antecedents, el Sr. Josep Yañez Gay formula un recurs d'empara contra l'aute del 17 de juliol del 2006 de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, que desestima l'incident de nul·litat d'actuacions presentat contra l'aute d'inadmissió del recurs d'apel·lació dictat pel president d'aquesta mateixa Sala el 27 d'abril del 2006, també objecte de recurs. L'origen de la demanda, però, cal cercar-lo en l'aute del 19 de desembre del 2005, del Tribunal de Batlles que no va donar lloc a l'incident de crida a judici amb força de crida de garantia promogut per qui avui recorre en empara.

El recurrent sosté que les resolucions contra les quals demana empara han conculcat el seu dret a la jurisdicció, contingut a l'article 10 de la Constitució. Fonamenta la seva pretensió contra l'aute del 27 d'abril del 2006 i, més indirectament, contra el del 19 de desembre del 2005, en l'argument que la litis denunciatio no és un incident ni una excepció processal i, en conseqüència, no li és d'aplicació l'article 17 del Decret del 4 de febrer de 1986; també afirma que tant el Tribunal de primera instància com el de segona, tenen l'obligació de pronunciar-se respecte de l'oportunitat i l'admissió de crida a judici sol·licitada. Pel que fa a l'aute dictat en l'incident de nul·litat d'actuacions la vulneració de l'article 10 de la Constitució es basaria, segons el parer del recurrent, a més de en la inaplicabilitat de l'article 17 del Decret del 4 de febrer de 1986, en l'existència d'incongruències omissives i altres "inadequacions al Dret" derivades de l'error a l'hora de determinar el supòsit de l'article 18 de la Llei transitòria de procediments judicials, en el qual s'ha de subsumir l'escrit que demana la nul·litat

d'actuacions en fet que no s'ha examinat l'oportunitat de la seva demanda de crida en garantia i, finalment, en el rebuig de la seva petició sense haver escoltat ni examinat les seves al·legacions.

Les pretensions contingudes en el recurs d'empara incorren en una manifesta manca de contingut constitucional que obliga a la seva inadmissió en virtut del que preveu l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

En efecte, de les actuacions trameses a aquest Tribunal es desprèn amb tota claredat que les dues resolucions impugnades –així com la del 19 de desembre del 2005- estan motivades, raonades i tenen un contingut raonable i no arbitrari. Totes s'han pronunciat raonadament sobre "l'oportunitat i l'admissió" de la crida a judici. La incongruència omissiva que imputa a l'aute del 17 de juliol del 2006, perquè no fa referència a totes les entitats respecte de les quals el recurrent havia demanat que fossin cridades, és infundada, ja que la resolució judicial dóna resposta motivada a la petició formulada i a la causa en la qual es basa la petició. El recurrent coneix perfectament la resposta donada a la seva petició i la ratio decidendi d'aquesta resposta. No s'ha produït, per tant, cap incongruència omissiva amb relleu constitucional. D'altra banda, en totes les instàncies processals s'han examinat les seves al·legacions, malgrat que no hagi obtingut el resultat que pretenia.

Finalment, la qüestió de si la crida en judici amb força de crida de garantia és o no és un incident i si li és d'aplicació l'article 17 del Decret del 4 de febrer de 1986 són qüestions de legalitat ordinària, sense relleu constitucional, en les que aquest Tribunal no ha d'entrar; com tampoc ha d'entrar, pels mateixos motius, a determinar quin és el supòsit de l'article 18 de la Llei transitòria de procediments judicials en el qual cal incloure l'incident de nul·litat d'actuacions plantejat pel recurrent.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2006-19-RE, interposat per la representació processal del Sr. Josep Yañez Gay contra els autes del 27 d'abril del 2006 i del 17 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de novembre del 2006.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat